

recomana

Melodrama destil·lat, deliri d'alta intensitat

[per Jordi Bordes](#)

05/01/23

Josep Maria Pou és un actor d'alta envergadura que impressiona quan fa de capità per pescar *Moby Dick*. O quan dirigeix una investigació (*Truca un inspector*) o és una autoritat respectada a l'escola (*Els nois d'història*). Dóna el físic perfectament. Per això, quan s'atreveix a fer una interpretació d'un personatge vulnerable el codi es trenca amb mil bocins (*Celobert* o *La cabra o Qui és Sylvia?*) i emergeix un actoràs. Ara, a *El pare* (interpreta un home de fort caràcter que comença a perdre la memòria, a partir els símptomes de l'alzheimer), hi ha un aire d'incomprensió que diverteix inicialment però que va agafant una tonalitat més fosca.

El mèrit d'aquest muntatge és fer veure els equívocs que es produeixen dins de la memòria del pacient a l'escenari. No és la realitat; és el que ell interpreta de la (i recorda) de la realitat. És igual d'ingrat amb les persones que el cuiden (perquè les deixa de reconèixer, perquè considera que no l'estimen prou) i està encuriósit per les noves troballes. L'obsessió de perdre el rellotge passa a ser d'una broma a un malson. Sense saber l'hora, perd l'horari, el Nord, la seva raó de viure i conviure.

Marta Barceló va estrenar *Abans que arribi l'alemany*, en què una dona decideix fer el viatge de la seva vida abans que no acabi de perdre l'orientació. Mar Monegal (*Ramon*) també

ha tractat l'alzheimer des d'una comèdia d'adult separat que torna a casa dels pares per reviuere la seva joventut. És una sorpresa tant per al personatge com per a l'espectador.

La direcció de Josep Maria Mestres planteja un espai pràcticament buit (de fet, es va buidant com les paraules que s'esborraven de la pantalla de *Ramon*) com a signe de la pèrdua de la memòria. Tot és net, pulcre, elegant i alhora va servint el melodrama fins al punt d'incomodar el públic, que es remou a les cadires al final del muntatge (commogut, inquiet). Si Josep Maria Pou procura presentar un home que no entén les bromes que li fa la filla, pel que fa als papers masculins (Pep Pla i Josep Julián) marquen una clara distància, posant-s'hi sovint d'esquenes i llegint el diari per evitar cap conversa. Els papers femenins, en canvi, es caracteritzen per aguantar les empipades, per tenir cura del malalt i també del company, provant de ser un airbag per fer suportable la convivència. Rosa Renom és una Anna de moltes capes, que sap jugar am les pauses i que conté la gestualitat, intensa. Victòria Pagès és la filla doble (o germana) que despista el seu pare. Per últim, Mireia Illamola és una assistent que distreu i sedueix el pare per la seva franquesa i joventut.

El joc de parets que es mouen (com unes portes correderes Krona) són com una mena de tres cubilets dels trilers: En el seu moviment apareixen i desapareixen rostres. La buidor acaba sent angoixant; només queda el plor com a consol i per acabar pensant en la mare i en la cançó de bressol. Només redimeix una regressió vergonyant. Però en l'abraçada, en l'escolta és on reposa la Humanitat i el valor íntim de la família.
